

Jezevec

Probudí mě tupá bolest v podbřišku. Stejně jako stopadesátosm předešlých bolestných rán. Jak dlouho ještě budu počítat probuzení. Potlačím pocit nevolnosti. Pomalými nádechy zklidním třas těla. Polknutím se snažím zahnat hořkost v krku, která mi znovu obrací žaludek.

Raději vstanu. Potichu, abych nevzbudil Lasičku. Opatrně se sunu tunelem ven. Už skoro svítá. Odkopnu kámen a močím do dolíku. Prudce zkousnu rty. I tak mi unikne zakňučení. Horká moč se vsakuje do hlíny a bere sebou i krev. Zkažená černá páchne smrtí. Mou smrtí.

Počkám, až zmizí v prachu poslední kapka bolesti a vrátím kámen špičkou boty zpátky. Řezavá bolest pomalu ustupuje. A s ní odchází i svíravé nutkání k dávení.

Musím si sednout. Počkat, až odezní poslední náznak rozechvění. Nechci vyděsit Lasičku. Stejně už něco tuší. Není hloupá a má pozorné oči. Holčička moje.

Sedím v závětrí skály a vyhlížím východ slunce. Desetisícdevětšedesát šest východů slunce. A před tím nějaká ta stovka šedočerné mlhy. Čárka za každý den. Skoro každý. Začal jsem je dělat do školního sešitu, když bylo jasné, že můj dosavadní život skončil. Že svět kolem skončil.

Konec světa jsem přežil v podzemních garážích Wallmartu. Tady u nás, v Idaho Falls. To jsem ještě nevěděl, že se jedná o konec světa. Obří obchodák s obřími parkovišti a sklady, které byly nacpány k prasknutí před nastávajícími svátky. Zajel jsem až k poslednímu stání. Vezl jsem Beu do práce. Studentská brigáda pro dcerušku lehce vyšší střední vrstvy. A tak nějak doufal, že ji budu moct trochu přimáčknout k sedačce. Dlouhé nohy, pevná prsa. Dráždivá prdelka v upnuté sukni.

Nechala mě zajet rukou do kalhotek a pak se smíchem uškubla. Potvora. Bolestivé ztopoření mně skoro lezlo ušima. Vyskočila z auta a zamávala na rozloučenou. Později jsem našel torzo jejího těla připíchnuté ocelovou tyčí k betonové zdi. Jak motýlek ve sbírce zvrhlého entomologa.

Pohřbil jsem ji v rámci omezených možností, stejně jako několik desítek dalších, postupně nalezených těl. Jediné štěstí, že bylo těsně po otvíračce. Počet mrtvol omezen. Jinak bych tu nemohl zůstat. Získal jsem zdroj jídla a pití. Rozervané vodovodní potrubí vytvořilo v hlubinách podzemní jezírko. Nezajímala mě kvalita a nezávadnost vody. Žízeň překlene všechny obavy.

Paprsek slunce mě pošimrá na očích a vytrhne ze vzpomínek. Pozorně propátrám očima okolí a vlezu do tunelu. Doufám, že bolest zůstane ve vyčkávací poloze. Že mě nezkrotí a nedonutí vykřiknout. Děším se chvíle, kdy vyhraje. Nechci tu nechat Lasičku samotnou.

Lasičku mi nadělil osud. Ve chvíli, kdy jsem měl pocit, že už nejsem člověkem. Nemusím se dívat do sešitu. Je to sedmtisícřítadvacešest dnů.

Gigantické zemětřesení sesypalo Wallmart do otevřeného jícnu země. Hromada betonu, železa, rozervaných lidských těl, jídla, oblečení, pneumatik, nádobí, náradí. Tisíce položek

pro tisíce domácností. To vše zůstalo jen pro mě. Nestrádal jsem hladem ani žízní. Jen samotou. Zoufalstvím. Strachem. Beznadějí. Milionem bolestných emocí.

Dvěstěčtyřicetsedm dnů jsem budoval své obydlí. Nad sklady se zásobami, dvě místnosti s tunelem ústícím ven. Utajený vchod do podzemí. Nezůstal jsem na světě sám. Občas někdo prošel kolem. Zoufalci hledající rodinu. Šílenci. Zloději. Jurodivci. S některými jsem se rozdělil o jídlo, před jinými se schoval v úkrytu. Nebylo to až tak složité. Veškeré vybavení mi poskytlo propadlé sklepení obchodního domu. Stačilo se k němu prokutat. Času jsem měl dost a dost.

Ven jsem vycházel málokdy. Jezevec zalezlý ve své noře. Špatně jsem snášel pohled na rozdrčené město, jehož středem procházela rozervaná jizva. Někde tam zůstala má minulost.

Sem tam mě zaskočila samota, tíživě a depresivně. V těch chvílích jsem si ho vyhonil s úpornou myšlenkou na Beina prsa. Bílá, sladká a heboučká, ještě nezničená nárazem gigantického ocelového špendlíku. A přidal flašku vína, nebo whisky. Ejakuloval jsem celé roky na jedno a to samé místo. Zuřivost divoké rozkoše. Vzteklé a neúlevné. Ironie milionů umírajících spermií na malém kousku skály. Přehlídka zmařených životů. Rozmařilé vraždění budoucnosti lidstva.

Už to nedělám. Bolest a strach jsou silnější než touhy těla. A taky starost o Lasičku. Dívám se na ni, jak se točí kolem provizorních kamínků a chystá snídani. Jak dlouho ještě budu počítat dny našich životů.

Musím najít někoho, kdo se o ni postará. V kopcích na druhé straně města žije Kazatel. Starý blázen, který si čas od času chodí pro trochu cukru a mouky. Kolem sebe houfek přeživších. Staří a stárnoucí, nemocní. Ne. Musím najít někoho mladého, silného. Někoho, kdo jí zajistí relativní bezpečí.

Sedíme proti sobě a já pomalu ukusuji placky z mouky, sušeného mléka a sušených vajec. Nebýt lenosti amerických manželek, chcipli bychom dávno hladý. Zásobárna směsí na výrobu čehokoliv se zdá nekonečná. Při troše skromnosti bychom tu mohli žít dost dlouho. Kdyby nebylo vyzvánění umíračku v mém těle.

Po snídani jí to řeknu. Svůj plán na cestu k horám. Vyslechne mě a jen pokývne hlavou. Za pár dnů vyrazíme. Zaneseme Kazateli nějaké zásoby a odejdeme dál do kraje. Směrem k Rigby a Ashtonu. Tím směrem už pár lidí odešlo. Snad tam bude víc života, než tady.

Snad tam budou jiní muži než podobní těm, kteří brutálně znásilnili její matku. Dívala se celou dobu ve skrytu skály, oněmělá hrůzou a zastavená příkazem mlčet a nehýbat se. Díval jsem se také. Zbaběle ve skrytu tunelu. Pět zdivočelých madmaxů vyžívajících se na drobném těle. Výkřiky bolesti, chroptění zvířecího ukojení, které přineslo i mně určité vzrušení. Silné tak, že i moje ruka zajela do rozkroku.

Díval jsem se na její drobná prsa, než pootočila hlavu mým směrem. Lekl jsem se. Ale nemohla mě vidět. Netušil jsem v tu chvíli, že sleduje bezpečí úkrytu své dcerky. Snad doufala, že muži vybijí svůj chtíč a nechají ji být. Smířená, nebránila se ani nejhorším

obscénností, které přináší zvlčilost smečky a hrubost násilné zvrhlosti. Marně. Několik prudkých ran pěstí umlčelo bolestné sténání.

Našel jsem odvahu jít k ní až po dlouhé době. Násilníci dávno odtáhli najít si jinou oběť. Sotva dýchala. Zakryl jsem krvavou nahotu jejího rozervaného těla a držel jí za ruku. Nikdo by neměl odcházet sám. Pohřbil jsem ji bez modlitby. Kde byl Bůh, když svět umíral. Kde byl Bůh, když ona umírala.

Na kraji noci jsem zaslechl tichý pláč. Spíš kníkání. Jak malé štěně. A tak jsem ji našel. Holčičku moji. Lasičku. Světlo mé samoty. Důvod mého dalšího života v divokém bezčasí nicoty. Záchrana před skokem do propasti.

Stal jsem se otcem řízením osudu. A stejný osud znovu rozdává karty. Mizerně. Žádná postupka pro mě, ani full house. Tentokrát to musím položit.

Za pár dnů vyrážíme. Nalehko. Teplé oblečení a nějaké jídlo. Školní sešit s čarovým kódem dnů. Můj amulet. Ten tu nenechám. Lahvičku s prášky proti bolestem nenápadně strčím do kapsy. Už moc nezabírají, ale namlouvám si, že je nebudu potřebovat. Že se stane.... já vlastně ani nevím co. Ale už tu nemůžu déle zůstat. Upnul jsem se na cestu za nadějí pro Lasičku. Udělat něco užitečného. Skončit před smrtí s přežíváním.

Kazatel má pozorné oči. Bystré a vnímavé ukryté v houšti vrásek. Přijme dar a vztáhne ruku k požehnání. Zastaví ho můj pohled. Netajím se svým odstupem k Bohu. Proklet jsem ho tisíckrát. Možná i víckrát, na tohle jsem si čárky nedělal. Na tohle ne. Odmítnu nabízený azyl. Ve chvílce stisku ruky řeknu důvod našeho odchodu. Rychle se otočím. Nestojím o soucit.

Xxxx

Úder bolesti mě srazí k zemi. Předstírám, že jsem zakopl a udeřil se při pádu do kolena. Snažím se zastavit výkřik, ale nejde to. Rukou odeženu Lasičku. Nechci nic říkat, nic vysvětlovat. Chci se schoulit do klubička a umřít. Kňučím a odvádím tím bolest z těla ven.

Putujeme třetí týden cizí krajinou. Hrůzy zmaru mizí v rozpínavé zeleni. Nepotkali jsme živáčka, nikde známka lidské činnosti. Začínám si myslet, že to byla chyba, vydat se na cestu. Iluze jakési naděje. Možná mi práškama měkne mozek.

Dávám si den a pak se vrátíme zpět. Dohodli jsme se. Dojdeme ke skalám s výhledem po kraji. Propátráme z výšky okolí. Když nezahlédneme nic, co by naznačovalo přítomnost lidí, vrátíme se zpět.

V noci nemůžu spát. Bolest se ukryla do jednoho žhavého bodu. Vystřeluje ve vláknech čím dál rychleji. Močení se stává bojem o život. Vzpomínám si na film z minulosti. Zelená míle a Tom Hanks. Přesně tak si připadám. Jedno vyčůrání a půl hodiny se z toho dávám dohromady. Už skoro nepiju. Už se nebráním, když mě Lasička drží za ruku.

Sedím opřený o pokřivený kmen stromu a koukám k nebi. Sem tam se zamihotá třpyt hvězdy. Jedna se pohybuje rychle, jak letadlo. Blbost, kde by se tam nahoře vzalo. Ale vůně kouře, která ke mně dolehne, už blbost není. Zpozorním. Opatrně nasávám nosem vzduch.

Nemýlím se. Vůně hořícího dřeva podbarvená náznakem masa. Někdo tu je. Nemůže být daleko. Lasička klidně oddechuje. Nebudu ji rušit ve spánku. Počkám do rána. Rozhodnutí nechám na ni.

XXXX

Postupujeme pomalu. Rozhlížíme se na každém kroku. Nasáváme vzduch. Stále se v něm tetelí vůně ohně. Když se ozve cinknutí zvonku, málem to se mnou švihne o zem. Napnutý provázek u mých nohou. Další důkaz lidské přítomnosti. Jsem trochu nervózní. Nejsem na svém území.

Mám divný pocit. Nevím proč. Něco se ve mně svírá. Nejraději bych se vrátil. Lasička chce jít dál. Chce dojít až na vrchol kopce. Podvolím se. Pomaličku stoupáme vzhůru.

Zrada přijde v nejméně vhodný okamžik. Záchvat bolesti mě skoro ochromí. Noha šlápne do prázdna a já se řítím dolů. Lasička se mě snaží zachytit. Vidím dolů do propasti, která se otevřela pod nataženou plachtou. Past. Krutá a nelítostná past s hroty oštěpů namířenými vzhůru. Odstrčím Lasičku do bezpečí stezky. Opouštějí mě síly. Už se neudržím na kraji propasti. Už ne.

Konec. Pád netrval ani pár vteřin. Vidím kůly prošlé mým tělem. Do očí mi padají tryskající kapky krve. Ty provazy zachycené na špicích kůlů jsou má střeva. Slyším křik. Lasička. Za ní se objeví muž. Schází volnými kroky dolů. Záchrana. Než zahlédnu jeho oči

..... ne, ach ne, selhal jsem, tak zoufale jsem selhal, to není záchrana, za Lasičkou se tyčí znamení Smrti, za Lasičkou se tyčí sama Smrt, chtěl bych něco říci, vykřiknout varování, nejde to, už ne, už nedokážu nic, jen zemřít

Lasička

Pane Bože, můj otec, dívám se na něj. Zřítíl se dolů. Křičím. *Tati, tati*. Vidím jeho rozervané tělo nabodnuté na kůly. To ne, to je snad zlý sen. To nemůže být pravda. Kolem padá kamení. Z kopce dolů se blíží muž. Chytne mě za ruku. *Pojď se mnou. Tady to není bezpečné*. Jsem ochrnutá bolestí. Deorientovaná dotekem smrti. Nebráním se. Jdu s ním. Jeskyně. Prázdna a studená. *Svlikni se*. Chce moje tělo? Dívám se na něj. Místo očí černá hlubina, studená propast, nehybnost děsu. Udeří mě. Nečekaně a tvrdě. Šílenství nenávisti. Zatne mi bolestivě spáry do ramena, prudce otočí v odlesku nože zahlédnu smrt, svou vlastní smrt

K o n e c

